

Vinko
Möderndorfer

Deset pesmi

KAJ JE na nebu? glas ali znak dežja
 kaj je v vodi? slika nébes ali utrip mesa
 je v roki laž dotika ali bližina krvi
 je bolečina ko nebo ob zemljo udari
 ali je samo
 zrak ki neprestano drvi skozi kosti

kaj je na roki na zemlji ko se srečata
 ko ležita počez druga z drugo
 kaj je na nebu? ko se umiri to telo
 ta umazana kri

kaj je voda ki vse to po kamnih spere
 in kaj je ko rudnina prekrije oko
 kaj ko se izteče in se za vedno umiri
 kaj ko se zoži in se v tebi zgosti

je potem na nebu dan? je zrak lažji
 za eno telo? je potem res da voda kamen pod sabo?
 je res da ga izdolbe?
 je v roki laž ki odkriva vse to?
 to zemljo v očesu
 to (po dežju) utrujeno telo

NA ROBU Je noč (in do jutra lom svetlobe)
 SOBE je koža (na gladini sobe)
 in je sredi telesa otok (čistih rok)
 in pade noč na dotik jezika (kakor stok)

je ime (za zbújeno telo)
 rožnata sréd je (in ti si to)
 in je pesem rez svetlobe (ki z mize pada)
 in je vonj (ki ga imata najina telesa rada)

potem je dan (in v dlani soj noči)
 potem je priprtost vrat (in odlesk dlani)
 in smrt je (skoz špranje rok odhòd svetlobe)
 in tvoj pogled in moj pogled (nekje na robu sobe)

ANA kako me z nogama
 objemaš in šteješ minute
 kako gre od tod
 moja roka (čez tvoje prsi)
 in naprej in naprej
 čez posteljni rob

»kako me objema zeleni slak
 kako se ob tebi
 zbujam
 sam in nag«

kako trdovratno in vztrajno
 naju jutro grize
 in lezeva narazen in kapljava
 z najinih teles

kako nezadržno gre telo v obleko
 nasmeh za zob kako vztrajno
 si potem puliš kocine na nogah
 pripravljaš une image créatrice de mon personnage
 pripravljaš pripravljaš
 kako vztrajno

odtočiš semenje postrgaš rjuhe
 vonj opereš vonj od noči in mene
 kako nezadržno spreminjaš ime naslov besede
 stara znanstva
 in ležeš vame in v pesem
 kako vsakdanje in preverjeno
 si za mizo za strojem in kleplješ črke
 in boke in vonje in make up
 in vse in vse

kako si
 kako si od tega sveta od tega naroda in od tega
 mesta
 kako si iz te hiše in iz postelje v njej
 kako si narodna (ana)
 ime na ulici
 vzklik za tabo in pogled mimogrede
 preko rame
 kako si »kadar me objema zeleni slak
 in se ob tebi zbujam sam in nag«

kako trdovratno imaš svoje ime
 in kako mu pripadaš
 ana
 po vsakem jutru bolj in bolj
 medtem
 ko v žarnicah drobne drobne svetlobe
 pokajo

PUSTITE ME iz žarnice svetlobo
 VEN pustite grlo naj se po bulvarjih
 sliši
 pustite me ven
 »sem slišal kako je svila zašelestela
 kako se je Ludvik pokrila čez glavo«
 pustite me ven zgodovina
 sveče smo zamenjali za žarnice
 drugega nič
 pustite pustite naj se ta beseda
 prav zasliši
 »ko so me streljali sem zakričal

(besede so ostale v čitankah)
 jaz pa takrat nisem resno mislil«
 pustite me ven
 gospod Albert vse ste postavili
 na pravo glavo na pravo mesto
 tudi to da smo in nismo
 »najbolj je to vedela moja stara mati
 preden je umrla«
 pustite me ven
 iz tretjega nadstropja ven na cesto
 »tako težko so nesli njeno truplo
 po zavitem stopnišču«
 pustite pustite
 to poslednjo svetlobo iz žarnic
 naj se vakuum in nizek pritisk
 tu med nami
 razpoči

MATERI NEKEGA
 UTOPLJENCA

Je strah pred robom
 ko zazija dan v čisto noč
 in se (kasneje) rodi prvi zob

Me je strah (kot prej)
 da se na ustju (matere) zadušim
 da se prej kot slej
 (pred dnem) zbudim in zagorim

Te je strah da boš vaba
 v sistemu vab na plošči dneva
 ko te v jutru nanese (pesek) Sava
 in samo jaz in tvoja mati veva :
 (to) je strah pred robom
 pred mejo vlage in noči
 ko se dlesen umakne pred (prvim) zobom
 zato da svet zgrizeš do kosti

DAL BI TE na kolena
 za pesem bi te ljubil
 znotraj (v usta)
 bi te (to tvojo modrost)

pomešal s svojim telesom
 njegovim podlim in izdajalskim vonjem
 bi te potem (po ljubljenju)
 še enkrat ljubil
 drugje bi te vzela (do bolečine)
 kajti hočem biti znotraj
 tvojih udov
 kajti hočem to tvojo usedlino
 na dan (pod luč) zbezati
 ljubil bi te (to tvojo ženskost)
 med grebeni mesa in iztrebkov
 golobov na prsih ker si sam golob
 bi te do pozabe

ko ne misliš na nič
 samo na to kam bi o kam bi
 trudno glavo dal

KAMERA Kako si senčna Kako nate pada svetloba (in ta soba)
 OBSCURA In potem spet nazaj na strop
 Kako ležiš in imaš vonj in okus
 In kako se (na koncu) upehana ustaviš
 In rečeš: dovolj In upihneš luč

In sva potem na oknu Gledava kako za vogalom
 izginja svetloba (in ta soba)
 Kako bje čas in srce z isto sapo
 Z istim najinim dihom Gledava
 Kako izginjava za vogalom (tudi jaz)
 oba Kot v kakšnem starem dobrem filmu
 držeč se za roké

LEŽIŠČE POD kot iz te slike iztisnem
 SLIKO kačo z jabolkom
 kot potem voda odteče kot
 zaživijo lica svetopisemske zgodbe
 kot zaživijo v nasmeh
 in pogledajo proč od križa

tako ti z rokama kot perutmi
 migaš na moji dlani tako razvejaš svojo
 kri tako žile vsadiš tako vame
 zležeš tik pred spanjem
 tako ti in jaz na postelji
 zložena kot pravkar oprana posteljnina
 tako oba drug z drugim
 tik pod Svetim vrtom

DREGETAM NA
 TEBI

dregetam
 kot pes na tebi
 ti tipaš mene
 če sem res tu
 znotraj
 če sploh sem

luč se prekolje
 nitka pregori
 tebi glas uide

jaz na tebi
 dregetam kot pes
 ti zdaj čas preštevaš
 besede oblikuješ iz krikov
 rečeš: ljubi ne ljubi ljubi ne ljubi ljubi
 jaz (molčim) dregetam kot pes
 na tebi

medtem
 ko se ulica (tam z oknom)
 kolje na pol
 in je dan

IN ME JEZDIŠ
 IN ME JEZDIŠ

In me jezdiš In me jezdiš
 Šklepečeš z boki Zajedaš se v tkivo V moje srce
 Ga jezdiš Ga jezdiš V klanec
 Mahaš s svojim penastim gobcem V levo
 V desno Prebijaš strop in stene
 Vrata puščaš odprta Nazaj na hodnik Nazaj preko streh
 in ulic Spet name Na mojo rožno rano Meso srčevo

In me jezdiš In me jezdiš
In dišiš po slanem Po pravkar prihajajoči oseki
In butneš (s koleni) na moj trebuh
školjke in alge in tvojo mlečno peno
In me jezdiš In me jezdiš
In se zunaj lomijo zidovi Padajo gverilci Odpirajo se
poglavja Ti se pred mojimi usti odpiraš Rožnato in slano
In kloniš pred mojim obrazom in se v sedlo zavihtiš
nazaj
Roza Luxemburg Devica v tej sobi Velika junakinja
Južne Amerike Neobjavljena pesem skrita in varna
pred ljudmi
In me jezdiš In me jezdiš
Potem obračaš svoje telo Počasi ga potem obračaš
Utrujena od dolge ježe (ga obračaš)
Kosti navzven (za vse tiste ki niso zraven)
Tvojo prožno stegnenico prelomiš Iz hvaležnosti
Iz želje po miru (med vsemi ljudmi)
Iz ljubezni do glasbe jo prelomiš
Tvojo prožno stegnenico
za mojo satirsko piščal